

От Джейн Макбрайд

По истинска история

„Да правите това, което е честно“ (2 Коринтяните 13: 7).

Моля те, наглеждай брат си – каза мама. – С татко ти отиваме да помогнем на един човек, който е болен“.

Погледнах я, докато метях пода на малката ни къща и кимнах. Мама беше президентката на Обществото за взаимопомощ и тя често ходеше да посещава сестри в нашия район.

„Благодаря ти, Арлин – каза мама, като ме целуна по главата, – Джон спи. И има тесто за хляб, което втасва на плата. Моля те не го пипай“.

Гледах през вратата, докато тя и татко заминаха с колата по прашната улица. Почувствах се горда, че мама ми имаше доверие.

Докато метях пода, се спрях, за да погледна тестото. Нямах търпение мама да го опече довечера. Обикновено ядохме топлия хляб с домашен конфитюр. Обаче конфитюрът бе свършил преди три месеца.

Конфитюр! Тази мисъл ме накара да ми се прияде нещо сладко. Погледнах към буркана със захар, високо на лавицата. Знаех, че мама го пази, за да направи още конфитюр.

Но колкото повече мислех за захарта, толкова повече огладнявах. Накрая придърпах един стол до плата и се протегнах нагоре. Пръстите ми едва докосваха буркана със захар. Избутах го по-близо до ръба на лавицата. ...

И тогава бурканът се изплъзна от лавицата! Опитах се да го хвана, но той падна с гръм и трясък по средата на тестото. Захарта се разсипа по хляба, плата и по пода.

„О, не!“ - извиках аз. Това събуди братчето ми. Той започна да плаче. Аз също исках да заплача. Какво щеше да каже мама за тази бъркотия?

Сладка Честност

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ САРА ГРАМЕЛСТАХЕР

След като успокоих Джон, направих каквото можах, за да изчистя захарта. Издърпах буркана от тестото и го измих. Избърсах захарта от плата и пода. Но не можех да направя нищо, за да махна захарта от тестото.

Помислих си дали да не сложа буркана отново на лавицата. Може би мама нямаше да забележи, че е празен. Но знаех, че това не е правилно. Затова сложих буркана на масата и изчаках мама и татко да се приберат вкъщи.

Когато те си дойдоха, мама веднага забеляза буркана със захар.

Поех дълбоко въздух. „Само исках мъничко захар. Но съборих буркана от лавицата. Опитах се да почистя, но не можах да махна захарта от тестото“. Думите сами излизаха от устата ми, докато гледах към пода.

Мама помълча за минута.

„Много съжалявам“ – прошепнах аз.

Мама въздъхна. „Ами май хлябът тази вечер ще бъде по-сладък“ – каза тя. Погледнах нагоре. Тя ми се усмихна. „Благодарим ти, че ни каза какво се е случило“.

Вечерта, докато ядохме сладкия хляб, с мама и татко поговорихме за честността.

„През живота си всички правим грешки – каза татко. – Но когато сме честни и се опитваме да се покаем, Небесният Отец и Исус са щастливи. Винаги ще бъдем благославяни за това, че сме честни – дори и ако в началото изглежда, че е по-трудно“.

Все още ми беше мъчно, че съм разсипала захарта. Знаех, че вероятно няма да имаме толкова конфитюр през тази година заради грешката ми. Но се радвам, че казах истината. Това ми даде чувство на сладост, несравнимо с колкото и да е захар. ●

Авторката живее в щата Колорадо, САЩ.

„Спазването на божествените заповеди носи благословии, всеки път! Нарушаването на божествените заповеди води до загуба на благословии, всеки път!“

Президент Ръсел М. Нелсън, „Нека си личи вашата вяра“, *Лиахона*, май 2014 г., с. 30.